

РЕШЕНИЕ

№ 6325

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Атанас Николов

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер 171 по описа за 2025 година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез процесуалния си представител Д. Д. Д., срещу решение №4749 от 30.10.2024 г. по НАХД № 9399/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 129-ти състав, с което е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл.179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на „ЕКОФРУТ“ ООД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. С жалбата се оспорват изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш. Поддържа се, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП следва да се тълкува систематично като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани нарушенията. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърждаване на ЕФ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба - „ЕКОФРУТ“ ООД с ЕИК[ЕИК], чрез процесуалния си представител – адв. Х. П., в депозиран до съда писмен отговор счита

касационната жалба за неоснователна, а постановеното решение за правилно, поради което моли същото да бъде оставено в сила. Излага подробни доводи защо подкрепя правния извод на СРС, че неправилно административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана посредством съставянето на електронен фиш. Претендира присъждане на разноски по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е установил от фактическа страна, че на 16.07.2021 г., в 01:50 часа, влекач „ВОЛВО ФХ“ с регистрационен номер ВР 4371 СХ, собственост на „ЕКОФРУТ“ ООД с ЕИК[ЕИК], с технически допустима максимална маса 20 100 кг, брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6D, в състав с ремарке с общ брой оси 5 с технически допустима маса на състава 44 000, се движело по път А-6, в [община], с посока нарастващ километър, който път бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. На посочената дата и час стационарна контролна точка 10181, разположена на път А-6, км. 50+427 заснела посоченото превозно средство, като било отчетено, че за него не е заплатена пътна такса по чл. 10, ал.1 т. 2 от Закона за пътищата.

За извършеното нарушение на дружеството „ЕКОФРУТ“ ООД с ЕИК[ЕИК], като собственик на регистрираното ППС, бил издаден обжалваният пред СРС електронен фиш № [ЕГН], с който за нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от същия закон е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева.

За да отмени ЕФ въззивният съд приел от правна страна, че в случая са налице няколко самостоятелни основания за отмяна на ЕФ като незаконосъобразен. СРС е направил извод, че към датата на съставяне на процесния електронен фиш за вмененото на дружеството нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е била предвидена такава възможност, по арг. на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, поради което заснетото в случая нарушение е следвало да бъде установено със съставяне на АУАН и санкционирано чрез издаване на НП, т. е. по общия ред на ЗАНН, вместо което за него недопустимо е съставен ЕФ. На следващо място въззивният съд е приел, че обжалваният ЕФ не е издаден в рамките на давностните срокове по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, тъй като данните за извършеното нарушение били постъпили в масивите на АПИ на 26.07.2021 г., но ЕФ бил съставен на 03.02.2023 г. В допълнение СРС е посочил, че оспореният фиш е издаден и в нарушение на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване /ЕУЕПТ/, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО, в сила от 19.10.2021 година. Посочено е, че посоченият текст на Регламента задължава АПИ преди да започне административнонаказателно производство срещу нарушителя да

изпълни процедурата, разписана в чл. 2 § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г., което в случая не е сторено.

Настоящата касационна инстанция счита, че решението на СРС е в съответствие с материалния закон по отношение липсата на предвидена в действащата редакция на ЗДВП към момента на извършването на нарушението възможност за издаване на ЕФ за процесното нарушение.

Разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1, изр. първо от ЗДВП, в приложимата редакция към датата на извършване на нарушението (ДВ, бр. 105/2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) регламентира, че при нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДВП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДВП, може да се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. С последващото изменение на текста /обнародвано в ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024 г./, обхватът на нормата е изрично разширен и за нарушенията по чл. 179, ал. 3 - 3б, вкл., което е в подкрепа на правилността на извода на въззивната инстанция, че към 07.04.2021 г. санкционирането на извършеното от ответника по касацията административно нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДВП е било допустимо единствено по общия ред – чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. След като законодателят е предвидил в ЗДВП, че установяването на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в става чрез съставяне на акт за административно нарушение, а при нарушение по чл. 179, ал. 3 се издава електронен фиш, е недопустимо да се допълва съдържанието на законови разпоредби, предвиждащи ангажирането на административнонаказателна отговорност с аргументи от съдържанието на нормата на чл.189ж, ал.8 от ЗДВП, уреждаща правомощията на държавни органи.

Преценката на СРС, че при издаването на електронен фиш намира приложение срокът по чл. 34 от ЗАНН, е неправилна. Констатираното от СРС забавяне между датата, на която данните за извършеното нарушение са постъпили в масивите на АПИ /26.07.2021 г./ и датата на съставяне на ЕФ /03.02.2023 г./ щеше да има отношение ако беше образувано административнонаказателно производство с издаване на АУАН, като това производство би било порочно именно поради изтичане на една година от извършване на нарушението. Според Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС, постановено по т.д. № 1/2013 г. издаването на електронен фиш, въведено в ЗДВП, е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Електронният фиш е приравнен на НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, като от това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. С оглед систематичното й място, разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН установява срокове за съставяне на актове за установяване на административния нарушения и издаване на наказателни постановления, които не са част от специалното производство по санкциониране на нарушение посредством издаването на електронните фишове. Относно формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронни фишове, нормите на ЗАНН са неприложими, включително и спазването на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН. След установяване и заснемане на нарушението следва да бъде съобразен единствено общият срок за административнонаказателно преследване от 4 години и 6 месеца, предвиден в чл. 81,

ал. 3, във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс, който в случая не е изтекъл.

Правилен е изводът на СРС, че АПИ е била длъжна да спазва процедурата, разписана в чл. 2 § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204, доколкото това е акт на европейското право, който следва да се прилага директно, без необходимостта да се транспонира в националното законодателство. Именно затова, преди да започне административнонаказателното производство, АПИ е следвало да информира незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недекларирана пътна такса във връзка с неговата сметка и да предложи възможност за отстраняване на нередността. По делото не са представени доказателства за изпълнението на това изискване.

С цел прецизност на изложението следва да се отбележи, че именно с оглед текста на Регламента, българският законодател е предприел изменение в чл. 10б, ал. 7-9 от ЗП /ДВ, бр. 14 от 2023 г., в сила от 1.01.2024 г./, като допълнителна мярка, целяща от една страна процедурата за надлежно информиране за недекларирана пътна такса да се спазва, а от друга като гарант за по-облекчен режим по отношение на ползвателите на пътищата, за движение по които за съответния тип ППС се дължи заплащане за ползването, предшестваш ангажирането на административнонаказателната им отговорност.

Предвид гореизложеното, при липса на визираните касационни основания, решението на СРС следва да се остави в сила.

При този изход на спора, искането на ответника за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено, като Агенция „Пътна инфраструктура“ следва да се осъди да заплати на „ЕКОФРУТ“ ООД, разноски в размер на 550 лв. Въпреки че по делото е представен договор за правна защита и съдействие, в който договореното адвокатско възнаграждение между „ЕКОФРУТ“ ООД и процесуалния му представител е в размер на 840 лв., с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, съдът счита, че възражението на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно и същото следва да бъде определено в минимален размер, при съобразяване на чл. 8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №4749 от 30.10.2024 г. по НАХД № 9399/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 129-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) да заплати на „ЕКОФРУТ“ ООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 550 лв., представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

